

Hồi 4

KỶ NGỘ MỸ NHÂN

ghĩ đến đó, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy rờn rợn.

Mục quang Tiết Y Nhân sắc như dao, ông gằn từng chữ một:

—Người không phạm ta, ta không phạm người, nhục bằng người phạm ta, tất kiếm hạ vô tình ! Thanh kiếm này đây, đã uống máu tươi của không biết bao nhiêu người.

Kiếm quang ngời lên, đột nhiên xẹt như điện đâm thẳng đến Sở Lưu Hương !

----o0o----

Lúc gặp Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Sở Lưu Hương vẫn tưởng kiếm pháp của y đương thời là thần tốc vô song. Khi gặp Súly Nhất Phàm, chàng mới thấy Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng chưa phải là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm. Đến lúc thấy gã khờ, Sở Lưu Hương lại cảm thấy kiếm pháp của Súly Nhất Phàm không có gì đặc biệt nữa.

Nhưng ngay lúc này, Sở Lưu Hương cuối cùng mới thấy một «khoái kiếm» chân chính !

Thế kiếm của Tiết Y Nhân hoàn toàn vô ảnh vô hình, không ai nhìn rõ ông xuất thủ ra sao, từ đâu xẹt ra. Sở Lưu Hương hiển nhiên cũng không hề tránh né.

Nhưng thế kiếm nhanh như chớp, mạnh như sấm kia vừa đến cách yết hầu Sở Lưu Hương nửa tấc bỗng ngưng ngay, lúc dừng cũng nhanh như lúc xuất phát, đột ngột như nhau, cùng khiến người không nắm bắt được, không kịp suy nghĩ, chỉ động tác «dừng» này càng khiến Sở Lưu Hương thêm giựt mình.

Tiết Y Nhân hẳn chưa xuất toàn lực khi phát chiêu kiếm này, nếu không thì chẳng thể dừng lại kịp. Chưa dùng hết sức mà đã uy hiếp như thế, nếu sử toàn lực thì chắc đối phương không xong !

Tiết Y Nhân nhìn Sở Lưu Hương, chùng như có chút kinh ngạc.

Kiếm đến trước yết hầu Sở Lưu Hương, chẳng những thần sắc chàng không đổi, mà đến mắt cũng không chớp, người trẻ tuổi này xem ra có một định lực «Nhìn Thái sơn sụp, mặt chẳng đổi sắc», chỉ phần đảm lượng này đã tiềm ẩn khí phách của bậc tông chủ.

Mũi kiếm tuy chưa đâm vào yết hầu Sở Lưu Hương, nhưng kiếm khí lạnh buốt đã xuyên qua da thịt, chàng rùng mình nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc, bởi đây chẳng phải lần đầu chàng bị người dí kiếm vào cổ họng. Tuy nhiên chàng cũng biết lần này thế kiếm nhanh hơn những lần trước rất nhiều, nếu mũi kiếm đã đến yết hầu, thì trên đời này không ai có thể tránh được !

Tiết Y Nhân lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

—Các hạ có phải đến vì kiếm của ta chẳng ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

—Tiên bối nghĩ rằng văn bối muốn trộm kiếm ?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

—Danh tiếng của Sở Hương Soái, lão phu biết đã lâu.

—Nếu vậy tiên bối nên biết rằng văn bối chưa bao giờ trộm đồ của bằng hữu.

—Việc gì cũng có ngoại lệ, có thể lần này là ngoại lệ của các hạ.

—Tại sao lần này văn bối có ngoại lệ ?

—Các hạ hiểu biết về kiếm rất nhiều, và cũng rất thích kiếm, phải chẳng ?

Sở Lưu Hương lại cười:

—Đúng vậy, văn bối rất thích kiếm, cũng như thích rượu thịt, nhưng văn bối chưa hề nghĩ đến việc trộm heo trộm chó.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

—Nếu vậy các hạ đến đây vì cơ gì ?

Sở Lưu Hương điềm nhiên đáp:

—Văn bối không thích tiếp chuyện với người đang chĩa kiếm vào yết hầu của văn bối.

—Các hạ muốn lão phu đâm thẳng kiếm này à ?

Sở Lưu Hương cười lớn:

—Tiết Y Nhân nếu là kẻ kẻ kiếm đâm người, thì coi như văn bối nhìn lầm tiên bối, nếu đã nhìn lầm thì có chết vì kiếm của tiên bối cũng kể như là văn bối có mắt không trông, nào dám oán trách.

Tiết Y Nhân ngưng thần nhìn Sở Lưu Hương một lát, mới chậm rãi nói:

—Các hạ từ trước đến nay chưa từng nhìn lầm người à ?

—Nếu văn bối để cho người cầm kiếm đứng cạnh mình, thì chắc chắn không lầm.

Tiết Y Nhân ngừng mặt cả cười:

—Được lắm, Sở Lưu Hương quả nhiên có đảm lượng, danh bất hư truyền !

«Soạt» một tiếng, kiếm được tra vào vỏ.

Tiết Y Nhân mỉm cười:

—Nhưng nếu nói Sở Lưu Hương vì Hoa Kim Cung mới đến Thi gia trang thì nói sao lão phu cũng không tin được.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Đến văn bối cũng không tin.

Nụ cười của Tiết Y Nhân từ từ biến mất:

—Hương Soái đến Thi gia trang, phải chăng muốn mượn Hoa Kim Cung dẫn dắt đến tìm lão phu ?

—Tiết đại hiệp đã thoái ẩn rừng sâu, muốn gặp người phi thường, đành phải dùng thủ đoạn không bình thường.

Tiết Y Nhân đảo mắt hỏi:

—Tại sao Hương Soái cần kíp phải gặp lão phu ?

Sở Lưu Hương trầm ngâm giây lát:

—Độ ba, bốn năm về trước, trên giang hồ bỗng xuất hiện một nhóm sát thủ chuyên nghiệp.

—Sát thủ chuyên nghiệp ?

—Phải, những kẻ này không màng trái phải, bất phân thiện ác, hành nghề sát nhân, bất luận ai trả đúng giá tiền thì bọn họ sẽ giết người theo ý khách hàng !

Sở Lưu Hương thở dài, nói tiếp:

—Họ giết bất kỳ ai, hắc, bạch đạo hai phía đều có nạn nhân, đến những kẻ không dính dáng trong võ lâm cũng không từ, cũng bởi thế, văn bối mới thấy bọn chúng đáng ghét và đáng sợ hơn cả bọn cường đạo sát nhân phóng hỏa, vì bọn cường đạo chí ít cũng chọn đối tượng mà ra tay.

Tiết Y Nhân thay đổi nét mặt:

—Trên giang hồ có hạng người như vậy, mà ta chẳng nghe phong thanh chi cả ?

—Tổ chức này hành sự rất ẩn mật, nếu bọn chúng không tìm đến văn bối thì văn bối cũng không hay biết gì về họ cả.

Tiết Y Nhân cười nói:

—Bọn chúng nếu tính giở trò với Hương Soái, chỉ e đã sắp đến ngày tàn của chúng.

Sở Lưu Hương cười gượng gạo:

—Tổ chức này bây giờ tuy có kẻ chết, người bị thương, không còn tác quái, nhưng thủ lĩnh của chúng đến nay vẫn tiêu dao tự tại.

—Thủ lĩnh của bọn chúng là ai ?

—Đến giờ văn bối vẫn không biết người đó là ai, chỉ biết y chẳng những cơ trí hơn người, mà kiếm pháp rất cao !

Tiết Y Nhân mỉm cười:

—Vì thế Hương Soái hoài nghi kẻ này là lão phu ?

Sở Lưu Hương cũng mỉm cười:

—Nếu chẳng vì thế, văn bối cũng không tìm đến đây.

Mục quang Tiết Y Nhân sáng ngời:

—Hương Soái bây giờ đã dò ra chưa ?

—Lúc nãy tiền bối xuất thủ, quả thực có đến bảy phần giống kiếm pháp của người trong tổ chức ấy.

Tiết Y Nhân trầm giọng:

—Nói như thế, các hạ cho rằng lão phu chính là thủ lĩnh kia ?

Sở Lưu Hương cười đáp:

—Nếu tiền bối là người ấy, thì chiêu kiếm khi nãy đã không dừng lại.

----o0o----

Tiết Y Nhân không nói lời nào, từ từ xoay mình đặt trường kiếm vào hộp, chỉ thấy vai ông khẽ lay như thể tâm tình đang kích động, qua một lúc sau, ông lên tiếng:

—Các hạ có biết vì sao đến nay lão phu vẫn chưa giết chết Tả Khinh Hầu ?

Câu hỏi đột ngột làm Sở Lưu Hương bất giác ngẩn người.

Cũng may Tiết Y Nhân không chờ chàng trả lời bèn nói tiếp:

—Chỉ vì trong đời ta chẳng những rất ít bằng hữu, đến kẻ thù cũng không nhiều, nhất là một kẻ thù như Tả Khinh Hầu, nếu ta giết mất lão ấy thì cuộc đời càng thêm tẻ nhạt.

Sở Lưu Hương tuy không nhìn thấy mặt Tiết Y Nhân, nhưng nhìn tấm lưng ốm gầy, mái tóc bạc trắng của ông, lòng chàng bỗng trở dậy một cảm giác thê lương, chàng thở dài:

—«Cổ lai anh hùng đa tịch mịch» (xưa nay bậc anh hùng thường cô quạnh) thói thường con người lúc đang ở dưới thấp lúc nào cũng muốn trèo lên cao, song càng lên cao thì càng ít người theo kịp, đến khi phát hiện ra trên đỉnh cao chỉ còn một mình người ấy, muốn quay lại có khi không kịp nữa.

Tấm lưng thẳng đứng của Tiết Y Nhân chợt như còng xuống đôi chút, ông trầm mặc một lát, bỗng thở dài bảo:

—Lão phu đã già, một người đến lúc gần chết, thường muốn thanh toán hết mọi ân oán bên mình, để tránh phải mang theo vào quan tài.

Sở Lưu Hương im lặng, bởi chàng không biết phải nói gì.

Tiết Y Nhân nói:

—Do đó lão phu đã cùng Tả Khinh Hầu ước định vào đêm trừ tịch năm nay sẽ quyết đấu một trận sinh tử, đó chẳng những là trận quyết đấu giữa hai ta, mà còn là trận quyết đấu giữa Tiết gia và Tả gia ! Bởi vì mối thù giữa hai gia tộc chúng ta đã chồng chất hơn trăm năm, đến độ chẳng ai còn nhớ rõ nguyên nhân.

Sở Lưu Hương biến sắc:

—Tại sao Tả Khinh Hầu không nói cho tại hạ biết ?

Chàng chợt hiểu vì sao Tả Khinh Hầu muốn gấp rút gả con gái cho Đinh gia, vì gả con xong thì con gái chẳng còn thuộc nhà họ Tả, không cần phải vướng vào vòng huyết chiến sinh tử này. Tấm lòng của Tả Khinh Hầu lo cho con gái thực chu đáo vô cùng.

Tiết Y Nhân bỗng quay lại chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

—Ta vẫn tưởng họ Tả đã cho Hương Soái biết, nên Hương Soái mới đến Tùng Giang Phủ để tương trợ, mới tìm cách thăm dò hư thực của ta.

Sở Lưu Hương nói:

—Bởi thế tại hạ mới tìm cách trộm kiếm của tiền bối, cũng như khi đấu với hổ tốt nhất nên tìm cách bẻ răng nó trước.

Chàng cười nhẹ, điềm đạm nói tiếp:

—Nhưng Sở Lưu Hương dù có là hạng người như thế, thì Tả Khinh Hầu chắc chắn không phải như thế, bằng không họ Tả chẳng xứng là đối đầu của Tiết Y Nhân !

—Sở Lưu Hương nếu là hạng người như thế, thì xem như lão phu nhìn lầm các hạ, chỉ tự trách mình có mắt không trông, chẳng trách được ai, phải không ?

Câu nói này chính là câu nói Sở Lưu Hương vừa nói với ông khi nãy.

Sở Lưu Hương nhìn gương mặt lạnh nhạt của Tiết Y Nhân, bỗng cảm thấy ấm lòng, bởi chàng đã nhìn ra rằng vị lão nhân này kỳ thực bên trong không lạnh lùng như bề ngoài. Chàng thâm thở dài, hỏi:

—Cuộc quyết đấu đêm trừ tịch của hai vị chẳng lẽ ở thế phải đấu hay sao ?

Tiết Y Nhân im lặng giây lát, chợt điểm một nụ cười:

—Chắc bây giờ cá chín rồi, chúng ta hãy đi ăn trước rồi nói sau.

----o0o----

Sở Lưu Hương chẳng phải là một tửu quỷ như Hồ Thiết Hoa, bình nhật ban ngày chàng rất ít khi uống rượu, chỉ khi nào tâm tình đặc biệt cao hứng, hay lúc phiền não rất nhiều mới phá lệ. Hôm nay là một ngày chàng phá lệ.

Song chàng cũng không rõ hôm nay mình cao hứng, hay đang buồn rầu ? Trong trí đang chứa rất nhiều chuyện phức tạp, chàng cần phải ngồi xuống suy nghĩ cặn kẽ mới được. Chưa suy nghĩ thấu đáo, thì chàng quyết không làm gì cả.

Cá lư nướng rất vừa, nhưng Sở Lưu Hương nghĩ chẳng phải do Thi thiếu phu nhân làm, bởi trên tay cô chẳng có vết dầu nào cả.

Sở Lưu Hương đã gặp khá nhiều nữ nhân không biết nấu ăn, nhưng họ lại rất thích cố ý trốn trong bếp, để đem đồ ăn dọn lên rồi bảo «nấu không ngon lắm, xin châm chước cho». Làm như thế để người khác tưởng rằng đồ ăn do họ nấu, bởi vì chính họ cũng biết điều đó làm đẹp mặt cho mình, và cho cả phu quân của mình nữa.

Chàng thường cảm thấy trò này thực đáng cười, đôi khi muốn hỏi những nữ nhân ấy, «nếu cô cảm thấy không biết nấu ăn là bị cười chê, sau ngày trước không lo học?»

Thi thiếu phu nhân quả nhiên vừa nhoẻn miệng cười vừa nói:

—Cá nướng sợ không vừa lắm, Hương Soái xin đừng cười chê.

Sở Lưu Hương chưa kịp mở miệng, Tiết Y Nhân đã thông thả xen vào:

—Đến luộc trứng mi còn chưa biết, con cá này chắc chắn không phải mi nấu...

Ông chưa nói hết thì Thi thiếu phu nhân đã đỏ mặt bỏ chạy vào trong.

Hoa Kim Cung cười khanh khách nói:

—Chẳng ngờ thân gia ông cũng có lúc nói đùa, hẳn là do gặp Hương Soái nên tâm tình đặc biệt vui, vậy là phải cảm ơn tôi mới phải.

Tiết Y Nhân nói:

—Đúng rồi, chờ Thi cử nhân đến, nhất định lão phu sẽ tạ một chén rượu.

Hoa Kim Cung chưng hửng, miễn cưỡng cười nói:

—Hương Soái ngồi chơi, tôi ra hậu viện tìm thân gia mẫu đàm đạo.

Tiết Y Nhân chờ Hoa Kim Cung đi khuất, mới thở dài nói:

—Bà ấy cũng chịu nghe lời lão phu, thực chẳng phải dễ.

Sở Lưu Hương cười gật đầu:

—Thực không dễ.

Tiết Y Nhân nâng chén cười nói:

—Nếu không mời nữ nhân đi chỗ khác, bọn nam nhân chúng ta làm sao uống rượu cho thống khoái được, nào, cạn chén đi.

Sở Lưu Hương uống cạn một chén, bỗng than dài:

—Nếu chẳng vì mối thù giữa hai gia tộc, tiền bối và Tả Khinh Hầu chắc đã thành hảo bằng hữu.

Tiết Y Nhân nghe xong sắc mặt đột biến:

—Hương Soái vốn là bằng hữu của Tả Khinh Hầu, nay cũng là bằng hữu của lão phu, chỉ mong Hương Soái hiểu rõ một điều... cừu hận giữa Tiết gia và Tả gia, không ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Tại sao ?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

—Hương Soái có biết trong một trăm năm qua Tiết gia đã có bao nhiêu người bị chết bởi tay của Tả gia chăng ?

—Có phải so với số người Tả gia chết vì tay của Tiết gia cũng không hơn không kém ?

—Đúng vậy, cũng chính vì thế mà hận thù giữa hai nhà càng chất cao, trừ phi một bên chết hết cả, bằng không đừng hòng ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương nghe đến lạnh mình, chẳng biết nói sao.

Đột nhiên có tiếng người la lớn:

—Hay nhỉ ? Các người ăn tiệc ngon thế, cũng không kêu tiểu Bảo.

Một bóng người chạy xông vào, thì ra là gã «điên» Tiết Bảo Bảo.

Hôm nay gã mặc một bộ y phục màu đỏ, trên có thêu hình con rùa xanh.

Sở Lưu Hương phát hiện gã như hoàn toàn không nhận ra chàng, vừa ngồi xuống đã dờn cả đĩa cá đến trước mặt, đưa tay bốc ăn.

Tiết Y Nhân nhíu mày, cười gượng nói:

—Đây là xá đệ Tiểu Nhân, hấn... hấn...

Tiết Bảo Bảo miệng nhai đầy cá, vừa cố nuốt vừa cười nói:

—Tiết Y Nhân là đại hiệp khách, Tiết Tiểu Nhân lại là đại thực khách; Tiết Tiểu Nhân từ nhỏ tuy đánh không lại Tiết Y Nhân, nhưng nói đến chuyện ăn thì Tiết Y Nhân chắc chắn phải chạy dài.

Tiết Y Nhân nổi giận nạt:

—Ai kêu mi đến đây ?

Tiết Bảo Bảo cười hi hi đáp:

—Chỗ này cũng là nhà của tiểu Bảo, tại sao không đến được, đại ca mắng Tiểu Bảo ngu đần, không ra gì cũng được, nhưng không thể nói Tiểu Bảo chẳng phải con của Tiết lão gia.

Tiết Y Nhân thở dài thườn thượt, lắc đầu nói:

—Hương Soái chớ chấp, hấn vốn chẳng phải như thế này, cách đây bảy, tám năm, chẳng hiểu vì sao đột nhiên... đột nhiên hấn biến đổi.

Sở Lưu Hương trong lòng than thầm, «nhà ai cũng có một pho kinh khó niệm». Bậc danh hiệp này cũng như bao nhiêu người bình thường khác, cũng chịu phiền não và bất hạnh, chẳng qua những điều này đã bị hào quang sáng ngời của ông che mất, nên chúng nhân chỉ nhìn thấy danh vọng của ông, mà quên đi rằng nơi nào có ánh sáng tất có cả bóng tối.

Ban đầu Sở Lưu Hương đến đây quả thực vì chàng có ý tìm tung tích vị thủ lĩnh thần bí của tổ chức sát thủ kia, song bây giờ mục đích của chàng đã thay đổi.

Tả Khinh Hầu là hảo bằng hữu của chàng, nhất định chàng phải giải quyết vấn đề này cho họ Tả, vả lại, chuyện «mượn xác hoàn hồn» thực là hi hữu, khó tin.

Sở Lưu Hương cũng muốn làm sáng tỏ vụ này, trước khi đến Tiết gia trang chàng có rất nhiều điều muốn nói với Tiết Y Nhân. Nhưng lúc này chàng lại đổi ý, bất chợt chàng nhận thấy sự việc này bên trong hẳn còn nhiều chỗ đáng ngờ, do đó chàng quyết định tạm thời không nói gì cả.

Tiết Y Nhân cũng không cố lưu chàng lại, chỉ hẹn ngày giờ gặp lại, sau đó thân hành tiễn chàng ra cổng, chờ đi khuất mới quay vào.

Tiết Bảo Bảo thì nấp sau cửa cười khúc khích.

----o0o----

Sở Lưu Hương không ngồi xe, cũng không cỡi ngựa, chàng vẫn nhận thấy đi bộ giúp đầu óc tỉnh táo, mà lúc này chàng cần nhất là một bộ óc tỉnh táo.

Nhưng chàng đã phát hiện ra điều gì ? Suy tính việc gì ? Chẳng ai biết !

Ánh nắng thu chiếu trên thân mình, nhẹ êm và ấm áp như bàn tay người tình, khiến người cảm thấy dễ chịu vô cùng, mùa thu đúng là mùa thích hợp cho việc đi bộ.

Tuy nhiên chưa đi được bao xa, Sở Lưu Hương phát hiện phía sau có người bám theo chàng, người này cỡi một con lừa đen, đầu đội nón che nắng rất to, lại cứ cúi gầm mặt, chừng như sợ kẻ khác nhận diện.

Sở Lưu Hương làm ra vẻ như không biết có người theo sau, kẻ này dần dà bạo dạn hơn, mỗi lúc tiến đến gần hơn.

Sở Lưu Hương cười thâm, kẻ này chắc mới ra giang hồ, nếu không sao cả gan theo dõi chàng giữa ban ngày như vậy ?

Gần đến giữa trưa, Sở Lưu Hương nhìn thấy Tú Dã Kiều trước mặt.

Trên cầu một phụ nhân áo xanh đang ngóng nhìn cả hai đầu cầu, đầu trùm khăn xanh, hai tay giữ chặt khăn, hiển nhiên cũng sợ kẻ khác nhận diện.

Tuy nhiên Sở Lưu Hương vừa nhìn đã biết bà là ai.

Người cỡi lừa thấy Sở Lưu Hương bước lên cầu, bèn trốn sau một cây, nhưng lộ nửa mặt ra theo dõi bằng một bên mắt, nón đã giỡ ra sau. Chừng như y tưởng rằng chỉ mình mới có mắt, còn người khác mù mắt cả.

Sở Lưu Hương dường như cũng hóa ra mù.

Phụ nhân áo xanh đứng trên cầu dĩ nhiên là má Lương, gương mặt già nua nhăn nheo của bà, chẳng biết vì bị gió thổi, hay vì sợ đến tái xanh.

Vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương, bà vội bước đến, thở phào nói:

—Cảm ơn trời đất, rốt cuộc người cũng đến.

Sở Lưu Hương nói:

—Lão mẫu tưởng tại hạ nói gạt hay sao ?

—Người có phép cho ta gặp Nhân nhi sao ? Chỉ cần gặp mặt nó một lần, ta... ta chết cũng cam tâm.

—Nếu lão mẫu có thành ý, tự nhiên sẽ gặp !

—Dĩ nhiên ta có thành ý, Quan Âm Bồ Tát...

Sở Lưu Hương không để bà nói hết câu, vội ngắt lời:

—Được rồi, vậy ba ngày nữa lão mẫu trở lại đây, đừng đến lúc giữa trưa, chờ trời tối hãy đến.

Má Lương giật mình nói:

—Ba ngày nữa ? Ba ngày nữa à ?

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

—Việc này phải chọn ngày, không gấp được, lão mẫu có lòng thành, ba ngày không chờ được sao ?

Má Lương bị chàng dụ đi rất dễ dàng.

Sở Lưu Hương tuy biết làm thế cũng tội nghiệp má Lương, nhưng thời gian trong ba ngày sắp tới rất quan trọng.

Qua ba ngày sau, mọi việc sẽ thay đổi.

Đột nhiên có tiếng chuông ngựa dồn dập.

Người cỡi lừa đen bỗng ra roi phóng đến sau lưng Sở Lưu Hương, đột nhiên trở tay quất một roi nhắm vào gáy chàng.

Ngọn roi dài tung ra giữa không trung, phát ra tiếng xé gió.

Sở Lưu Hương không ngoảnh đầu, chỉ đưa tay bắt lấy ngọn roi, hô lớn:

—Xuống đi !

Chàng giựt roi, thân hình kẻ kia bay lên, lộn vòng trên không, đáp xuống thành cầu, nón che nắng rơi mất, để lộ ra một khuôn mặt dài như mặt ngựa.

Kẻ này hóa ra là Thi thiếu phu nhân.

Con lừa đen vẫn chạy đến đầu cầu bên kia mới dừng lại, cạ cổ vào trụ cầu, cất tiếng hí nhỏ nhỏ, bộ dáng trông có vài phần giống Thi thiếu phu nhân.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

—Chẳng ngờ thiếu phu nhân giá lâm, xem chút đã đắc tội, xin thứ lỗi, thứ lỗi.

Thi thiếu phu nhân hậm hực nhìn chàng:

—Người chớ nhiều lời khách sáo, ta hỏi này, người tính giỡ trò gì đây ?

Sở Lưu Hương thở dài:

—Tại hạ có gan bằng trời cũng không dám động đến thiếu phu nhân.

Thi thiếu phu nhân đỏ mặt, lớn tiếng:

—Vậy người dụ má Lương ra đây làm gì ?

—Chẳng có gì, chỉ là nói chuyện.

—Sở Hương Soái đổi món lúc nào thế ? Từ bao giờ lại thích bắt chuyện với lão bà ?

—Nếu tại hạ không tìm lão bà nói chuyện, không lý thiếu phu nhân chịu cùng tại hạ nói chuyện vẫn ?

Thi thiếu phu nhân chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, trong mắt bỗng hiện nét cười, đột nhiên cô quay đầu bỏ đi, trông vóc dáng cũng không tệ lắm, chỉ nhìn sau lưng vẫn có phong tư riêng biệt.

Sở Lưu Hương chỉ mong cô chớ quay đầu lại. Chẳng may là Thi thiếu phu nhân lại quay đầu, cười nói:

—Công tử muốn cùng ta trò chuyện, sau không cùng ta đi ?

Lần này Sở Lưu Hương thở dài thực sự, chàng nghĩ nếu có ai dám dùng câu thơ «Đưa mắt một cười trăm nét xinh» để hình dung vị thiếu phu nhân này, chắc chàng sẽ đánh kẻ đó ngay.

Thi thiếu phu nhân chẳng những đang cười, còn liếc mắt nói:

—Công tử sợ gì ? Há sợ ta ăn thịt ư ?

Sở Lưu Hương lẩm bẩm:

—Cô nhìn như muốn cắn người ta.

—Công tử lẩm nhẩm gì đó ?

Sở Lưu Hương vội cười nói:

—Tại hạ không có nói gì cả, chỉ vì miệng đang bị rút gân.

Chàng thậm mong cái cổ của Thi thiếu phu nhân bất chợt rút gân, để không quay đầu lại nữa, nhưng hình như cổ của cô rất linh hoạt, chẳng bao lâu cô lại quay đầu lại, cười nói:

—Công tử sao cứ đi theo sau lưng ta mà không đi cùng ?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước bước lên phía trước, được một lúc chàng không dẫn được bèn lên tiếng:

—Thiếu phu nhân, chỗ nào cũng trò chuyện được mà.

Thi thiếu phu nhân liếc chàng một cái:

—Ta không phải họ Thiếu, mà là Tiết Hồng.

Qua một lúc cô lại chu môi:

—Này, công tử muốn trò chuyện, sao chẳng chịu nói gì ?

Sở Lưu Hương nhìn miệng cô, chỉ muốn bước đến nhét vào một cái bánh.

Chỉ tiếc Hồ Thiết Hoa không có đây, hẳn chắc dám làm như thế lắm.

Sở Lưu Hương ho hai tiếng, cười nói:

—Vị nhị thúc của cô thực lạ, cứ giống như trẻ nít, song kiếm pháp rất cao, tối hôm đó tại hạ nếu không tránh thực mau, xém chút nữa bị y đả thương.

Tiết Hồng cũng cười:

—May là công tử chạy mau, nhị thúc tôi trừ việc ăn ra, chỉ biết luyện kiếm, lúc bệnh điên mới phát, ông bức cha tôi động thủ, cả cha cũng suýt bị nhị thúc đâm trúng.

Sở Lưu Hương hình như sáng mắt thêm, vội hỏi:

—Sau đó thì sao ?

—Sau đó dĩ nhiên là cha tôi chế ngự được nhị thúc, nhị thúc tức lên càng điên cuồng hơn trước.

—Nghe lệnh tôn nói, y vốn không phải như vậy.

—Phải, nhị thúc đúng là luyện kiếm đến phát điên. Kiếm pháp của ông tuy rất khá, nhưng so với cha tôi dĩ nhiên còn thua xa, do đó ông càng cố sức luyện tập chỉ để thắng được cha tôi, luyện đến bỏ ăn bỏ ngủ, nhưng vẫn không sao bằng được. Có một ngày, đột nhiên nhị thúc giết chết nhị thắm, bảo rằng nhị thắm làm rộn việc luyện kiếm, nhưng sau đó nhị thúc cũng hóa ra điên dại, cứ bảo mình chỉ có mười tuổi, vì tuổi quá nhỏ nên kiếm pháp mới thua cha tôi.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

—Khi một người thất vọng đến tột cùng, chỉ còn cách tự lừa dối mình, tuy nhiên y...

Tiết Hồng bỗng lên giọng uốn éo:

—Sao chúng ta lại nói chuyện nhị thúc làm gì ? Chẳng có chuyện khác để nói hay sao ?

Sở Lưu Hương sờ mũi, hỏi lại:

—Cô muốn nói chuyện gì, thì tại hạ nói chuyện đó !

Tiết Hồng lại liếc chàng một cái, che miệng cười nói:

—Một nam nhân gặp một nữ nhân, có rất nhiều chuyện nói, công tử chẳng biết sao ? Chẳng lẽ ta phải dạy công tử nữa à ?

Cô lại cười khúc khích:

—Nếu công tử cần người khác chỉ giáo, thì đâu phải phong lưu hiệp đạo Sở Lưu Hương nữa.

Sở Lưu Hương nghe đến bốn chữ «phong lưu hiệp đạo» càng thêm nhức đầu, chàng cũng vừa nhận ra Tiết Hồng đang dẫn chàng đi vào ngõ vắng quanh

co, cuối đường là một khu rừng, dường như có vài căn nhà, chàng không dám nghĩ thêm đến đấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng chàng muốn đi cũng không kịp nữa. Tiết Hồng đã nắm lấy tay Sở Lưu Hương, cười nói:

—Ta dẫn công tử đến một nơi rất đẹp, công tử trả ơn ta bằng gì bây giờ ?

—Tại hạ.. ừm... à... cái này...

Đột nhiên chàng hô lên:

—Thôi rồi, con lừa đen của cô biến đâu mất, mau trở lại kiếm thử !

Tiết Hồng cười khanh khách:

—Mất con lừa cũng không sao, ta có công tử, cần chi lừa nữa ?

----o0o----

Nếu có người nói Sở Lưu Hương cũng biết đở mặt, chẳng những người khác không tin, mà chính chàng cũng khó tin, song lúc này mặt chàng quả có ửng lên một chút.

Có lẽ Tiết Y Nhân giết người quá nhiều, mới sinh hạ một cô con gái quý hóa như thế, ông chưa bị chọc tức đến chết được, kể cũng là chuyện lạ.

Tiết Hồng kéo tay Sở Lưu Hương chạy vào khu rừng phong.

Dưới ánh dương quang, cả khu rừng lá phong nhuộm đỏ như màu ráng chiều. Trong rừng phong có vài căn nhà nhỏ rất xinh, quanh cảnh như trong tranh vẽ. Nơi đây đúng là chỗ hẹn họ lý tưởng của các đôi tình nhân.

Nếu lúc này bên cạnh Sở Lưu Hương chẳng phải là Tiết Hồng, thì chàng nhất định sẽ cảm thấy như mình đang lạc bước lên tiên, tiếc thay bây giờ chàng cảm thấy mình đang xui tận mạng !

Tiết Hồng một tay nắm tay chàng, tay kia đẩy cửa.

Sở Lưu Hương gượng cười hỏi:

—Đây... đây là nhà ai cô chưa rõ, sao lại tùy tiện đẩy cửa bước vào ? Ngộ nhỡ bị người tưởng lầm là ăn trộm thì có phải oan uổng chẳng ?

Tiết Hồng nói:

—Kẻ nào dám coi ta là phường trộm cắp ?

—Bình thường thì không, nhưng cô đi cùng ta lại là chuyện khác, danh tiếng của ta không mấy tốt, e liên lụy đến cô đấy.

Chàng vừa nói vừa tính bài chuẩn. Nhưng Tiết Hồng nắm chặt tay chàng, cười bảo:

—Công tử chớ lo, nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Tiết gia.

—Đất đai Tiết gia thực không ít.

—Chỗ này vốn là nơi nhệ thức độc cư luyện kiếm trước khi phát điên, sau đó bỏ trống, nhệ đệ ta lúc đi săn thường ghé đây, nhưng mấy hôm nay hẳn đã đi...

Cô vừa nói vừa đẩy cửa, bỗng nghe tiếng người giận dữ la lớn:

—Kẻ nào dám bước càn vào đây?

Giữa tiếng la, một vật màu đen bay vèo ra, xốt qua đầu Tiết Hồng, rớt ngoài cửa đằng xa, thì ra là một chiếc giày.

Trong phòng trần thiết tuy đơn giản nhưng rất khéo, mặt đất trải một tấm da thú vừa dày vừa êm, bên trên có hai người hầu như trần truồng đang quấn lấy nhau.

Tiết Hồng vừa mở cửa, nam nhân kia liền la lớn, cầm giày ném ra ngoài, nữ nhân kia vội kéo áo che thân, nhưng chưa kịp che cặp đùi trắng bóc, theo nhãn quang của Sở Lưu Hương thì cặp trường túc này quả là đệ nhất lưu !

Gã nam nhân kia hã còn khá trẻ, da dẻ trắng trẻo, diện mạo rất anh tuấn, chỉ có điều sắc diện hơi tái, mắt nổi đầy tia máu.

Nhìn thấy người nơi ngưỡng cửa là Tiết Hồng, nét giận dữ trên mặt gã vội chuyển sang kinh ngạc, Tiết Hồng nhìn gã cũng giựt mình, thất thanh nói:

—Là người ?

Thiếu niên kia vội vợ quần áo trốn ra sau một chiếc ghế.

Cô gái kia muốn đứng dậy, song nhìn thấy ánh mắt biết cười của Sở Lưu Hương, cô vội ngồi thụp xuống, cố thu mình rút đôi chân dài lại.

Tiết Hồng nét mặt hằm hằm, gằn giọng hỏi:

—Chẳng phải người đi vào thành lo việc mua hàng cuối năm sao ? Tại sao lại ở đây ?

Thiếu niên kia vừa mặc y phục vừa cười nói:

—Từ đây đến cuối năm còn sớm chán, đệ nghĩ chờ một vài ngày cũng không trễ.

Tiết Hồng cười nhạt:

—Ta đã thấy lạ, tự nhiên sao ngươi bỗng siêng năng, dành lấy việc làm, thì ra ngươi muốn trốn gia gia chạy ra đây ăn quà.

Cô lại trừng mắt:

—Ta hỏi ngươi, con bé này là ai ?

Thiếu niên đáp:

—Là... là bạn của đệ.

—Bạn à ? Ta xem ra...

Thiếu niên bỗng ngắt lời:

—VẬY CHỨ GÃ KIA LÀ AI ?

Tiết Hồng chưng hửng một chút rồi đáp:

—Y là.. dĩ nhiên y là bạn của ta.

—Bạn ư ? Đệ e rằng chưa phải.

Tiết Hồng bị chọc giận, nhảy dựng lên la lớn:

—Ta cho ngươi biết, chớ xen vào chuyện của ta.

Thiếu niên kia thông thả đáp:

—Được, chúng ta giao hẹn đi, chỉ cần đại tử không xen vào việc của tôi, tôi không đụng vào chuyện của đại tử, bằng không nếu phanh phui ra, e rằng đại tử mới bị bẽ mặt hơn tôi.

Tiết Hồng xông đến, đá văng chiếc ghế:

—Ta có gì bẽ mặt ? Ta đâu có cởi sạch y phục làm trò quỷ với người khác...

Sở Lưu Hương thực nghe không nổi nữa, chàng lẳng lặng lui ra ngoài, trong lòng cảm thấy xoắn xang dùm cho Tiết Y Nhân.

Chàng đã biết thiếu niên kia là nhị công tử Tiết Vũ, đôi chị em này quả cùng một khuôn mẫu. Chỉ tội nghiệp cho Tiết Y Nhân một đời anh danh, lại có hai người con như thế.

Nếu ai muốn trở thành một kiếm khách thiên hạ vô song, thì tốt nhất chớ nên nuôi con cái, bởi kiếm khách giỏi khó trở thành một người cha tốt.

Kiếm, cũng như là một nữ nhân, muốn kiếm phục tùng, phải đem hết tâm ý, bằng không nó sẽ bán rẻ mình.

Một người có thể bị nữ nhân bán rẻ đến hai trăm bận, nhưng vẫn còn tìm được nữ nhân thứ hai trăm lẻ một, chứ nếu bị kiếm bán rẻ, ắt chuốc lấy cái chết !

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

—Tiết Y Nhân à Tiết Y Nhân, lão có thể sử kiếm thuận ý, nhưng chính lão chẳng phải làm nô lệ cho kiếm hay sao ?

----o0o----

Trong nhà hai chị em còn đang cãi nhau, thanh âm mỗi lúc một lớn, nhưng cánh cửa bỗng bật ra, một người phóng ra ngoài, cất tiếng gọi:

—Này, công tử chờ tôi với.

Sở Lưu Hương quay đầu lại xem, hóa ra là thiếu nữ lúc nãy nằm thu mình như con cừu trắng trên tấm da hổ, cô đang vẫy tay gọi chàng.

Bây giờ cô đã mặc áo, nhưng nút chưa kịp cài, cũng chưa mang giày vớ, vạt áo tốc lên để lộ một vùng da thịt trắng như tuyết, trắng đến khiến người nhìn hoa mắt, bên dưới chiếc váy là cặp giò thon thon, cổ chân xinh xắn, và đôi bàn chân trần bằng phẳng.

Sở Lưu Hương cố không nhìn vào khoảng da thịt nơi vạt áo, nhưng còn đôi chân kia quả thực hấp dẫn, nam nhân nào cũng khó cự tuyệt sự quyến rũ đó.

Sở Lưu Hương thở ra, lên tiếng:

—Cô nương gọi tại hạ ?

Thiếu nữ đáp:

—Phải, tôi có việc muốn nói với công tử.

Thiếu nữ chạy đến, bất chợt cô khẽ kêu lên một tiếng, cả thân thể thơm mát, mềm mại té nhào vào lòng Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương cười gượng, nói:

—Nếu cô nương muốn tìm người thay thế Tiết thiếu gia tiếp tục việc bị cắt ngang lúc nãy, thì cô lẩm rồi.

Thiếu nữ dường như hoàn toàn không nghe thấy chàng nói gì, cô run giọng:

—Chân tôi... chân tôi...

Sở Lưu Hương chợt phát hiện ra bàn chân của thiếu nữ bị đá cắt đứt một vết, máu tươi nhỏ xuống từng giọt, cô đau đến ứa nước mắt.

Thiếu nữ chẳng những có đôi chân đẹp, diện mạo cũng xinh, lúc này vẻ mặt cô đang đau đớn, điểm thêm vài giọt nước mắt, trông rất tội nghiệp.

Sở Lưu Hương không khỏi thở dài, lẩm bẩm:

—Lần sau có hẹn với ai, nhớ đừng bao giờ cời giầy nhé.

Thiếu nữ có vóc dáng đầy đặn, nhưng thân thể khá nhẹ, Sở Lưu Hương bồng cô chẳng chút phí sức. Cô cắn môi, gượng cười nói nhỏ:

—Cảm... cảm ơn công tử.

Sở Lưu Hương ngửi thấy một mùi hương nhẹ như hoa lan tỏa ra, một mùi hương khả dĩ làm nam nhân tim đập nhanh hơn.

Chàng vội nghiêng đầu cách xa một chút:

—Cô khỏi cảm ơn ta, nên cảm ơn đôi chân của cô thì đúng hơn.

Thiếu nữ ửng đỏ mặt:

—Chúng ta mau đi, đừng chờ họ đuổi theo.

Sở Lưu Hương cũng ngán phải đối diện Tiết Hồng, nên không chờ thiếu nữ nói hết, chàng vội biến đi như một làn khói, len vào khu rừng nơi khe núi.

Tuy vừa mới quá giờ Ngọ, ánh sáng trong rừng khá âm u, dưới ánh sáng này bất luận nữ nhân nào cũng trở nên xinh đẹp hơn, huống chi thiếu nữ này rất có nhan sắc, Sở Lưu Hương không biết chàng có thể cưỡng lại sự quyến rũ này chăng. Chàng đưa mắt nhìn ra chỗ khác:

—Cô muốn ta đem cô đi đâu ?

Thiếu nữ đang thở gấp, bỗng rút ra một con dao nhọn !

Sở Lưu Hương đang thưởng thức mùi hương của thiếu nữ, bất chợt mũi dao nhọn chỉ ngay ngực chàng, rạch ngay một đường trên áo. Việc xảy ra quá bất ngờ đối với chàng.

Chợt nghe thiếu nữ cười nhạt nói:

—Công tử muốn sống, phải đồng ý làm cho tôi một việc !

Sở Lưu Hương than:

—Một thiếu nữ xinh đẹp như cô nương muốn bảo nam nhân làm gì, đâu cần phải dùng dao uy hiếp ?

Thiếu nữ nghiêng răng, gằn giọng:

—Công tử chớ nghĩ bậy, tôi không phải hạng nữ nhân như công tử nghĩ đâu !

—Sao ?

—Công tử tưởng lúc nãy tôi đang... đang trong buổi hẹn với gã họ Tiết sao ? Tôi chỉ... chỉ là...

Càng nói nước mắt cô càng tuôn ra, gương mặt diễm lệ hiện lên đầy vẻ phẫn nộ và oán thù, cô cắn môi đến bật máu.

Sở Lưu Hương dần dà cảm thấy thích thú đối với thiếu nữ này, chàng động lòng hiếu kỳ, không nhịn được nên hỏi:

—Thế cô lúc ấy đang làm gì ?

—Báo thù !

Sở Lưu Hương ngạc nhiên hỏi:

—Báo thù à ? Báo thù cho ai ?

—Cho thư thư tôi.

—Chị của cô ? Không lý chị của cô bị chết bởi tay của vị Tiết công tử ấy ?

Thiếu nữ căm giận đáp:

—Tiết Vũ tuy không giết chết đại thư tôi, nhưng đại thư chết còn thảm hơn, nếu hắn giết đại thư bằng một nhát dao chắc còn đỡ hơn.

—Nếu thế, y dùng cách gì hại chết đại thư của cô ?

—Bằng một thủ đoạn ti tiện, đáng ghét nhất...

Bất chợt thiếu nữ im bật, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, và nói:

—Tôi đã nói quá nhiều rồi, bây giờ tôi chỉ hỏi công tử, có đồng ý không ?

—Đồng ý điều gì ? Có phải cô muốn ta giúp ta báo thù ?

—Đúng vậy.

—Nếu cô không giải thích chuyện này rõ ràng, làm sao ta giúp cô được ?

—Bất cứ giá nào công tử cũng phải đồng ý, bằng không tôi... tôi lấy mạng công tử !

Sở Lưu Hương bật cười:

—Cô tưởng cô giết được ta ư ?

Thiếu nữ càng nắm chặt dao, gằn giọng nói:

—Người tưởng ta không dám giết người à ?

Cô vừa nói xong, bỗng cảm thấy người tê đi, dao trong tay chẳng biết thế nào đã nằm trong tay Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương nói:

—Cô định dùng con dao này để giết Tiết công tử à ?

Thiếu nữ nghiêng chặt răng không trả lời, cả người run lên.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

—May là khi nãy cô chưa có cơ hội ra tay, nếu không bây giờ chắc đã chết dưới tay Tiết Vũ.

Chàng vung tay một cái, con dao bay đi cắm «phập» vào một thân cây.

—Cô chẳng phải loại nữ nhân biết giết người, con dao này cũng chẳng phải dùng để giết người, nếu quả thực cô muốn phục thù, xem ra phải nghĩ cách khác.

Thiếu nữ kia bật khóc òa, đôi tay vừa trắng vừa mềm thu lại thành nắm tay nhỏ bé, cố sức đâm vào ngực Sở Lưu Hương:

—Người giết ta đi... người giết phút ta đi còn đỡ hơn.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Cô đừng lầm chứ, ta đâu phải vị Tiết công tử kia.

Thiếu nữ tức tưởi nói:

—Không báo thù cho thư thư được, ta cũng không muốn sống nữa... ta không muốn sống nữa...

Đột nhiên cô vùng khỏi tay Sở Lưu Hương, nhảy xuống đất chạy đi rút con dao cắm trên cây. Song cô chưa bước được mấy bước, Sở Lưu Hương lại đến trước mặt cản đường. Thân mình thiếu nữ lại nhào vào lòng chàng.

Sở Lưu Hương vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ, khẽ nói:

—Một người con gái vừa xinh vừa trẻ như cô mà cũng không muốn sống nữa, thì còn ai muốn sống nữa ? Nếu cô thiếu cả can đảm để sống, thì làm sao báo thù cho chị cô được ?

Thiếu nữ cúi đầu, dậm chân, rơi lệ nói:

—Tôi không còn hy vọng nữa, chết còn khỏe hơn.

—Ai nói cô không còn hy vọng ?

Thiếu nữ vội ngừng đầu lên nói:

—Công... công tử chịu giúp tôi ?

—Cũng có thể, nhưng nhất định cô phải nói rõ chuyện cho ta nghe trước đã.

Sở Lưu Hương dìu thiếu nữ ngồi xuống bên gốc cây, chăm chú nhìn cô:

—Ít nhất trước hết hãy nói cho ta biết cô là ai, tên gì ?

Ánh mắt chàng rất ấm áp, sáng ngời, khiến thiếu nữ có cảm giác nam nhân trước mặt có thể làm một người tình dịu ngọt nhất, mà cũng có thể làm một người bạn chân thành nhất.

Thiếu nữ cúi đầu, khuôn mặt nhợt nhạt đã ửng sắc đỏ, cô lí nhí:

—Tôi... tôi họ Thạch...

Sở Lưu Hương hỏi trêu:

—Thạch Tiểu Mao ?

Thiếu nữ đỏ mặt:

—Không phải, là Thạch Tú Vân.

Sở Lưu Hương cười, hỏi tiếp:

—Tên này rất hợp với cô, cô là dân vùng này ?

—Phải.

—Ở gần đây ?

—Ruộng vườn nhà tôi cũng thuộc Tiết gia trang, phụ thân tôi lúc chưa qua đời, đã từng dạy học trong Tiết gia trang.

—Bởi vậy thư thư cô mới biết Tiết Vũ ?

Thạch Tú Vân nghiêng răng:

—Lúc Tiết Vũ còn nhỏ, phụ thân tôi rất mến hấn, cứ bảo hấn vừa thông minh, lại tháo vát, văn võ toàn tài, tương lai nhất định sáng lạn, nên thường đem hấn về nhà chơi, nào ngờ hấn... hấn lại là kẻ mặt người lòng thú, cha ở nơi chín suối mà biết chuyện hấn làm, chỉ e... chỉ e...

Càng nói, cô càng không cầm được, lại khóc sụt sùi.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Thư thư cô chết vì nguyên do nào ?

Thạch Tú Vân lắc đầu, chỉ khóc chứ không nói gì cả.

Sở Lưu Hương biết chuyện này hẳn còn nhiều ẩn tình, chàng không muốn ép thiếu nữ phải nhắc đến những điều không muốn nói, nhưng Tiết Vũ lại là vị hôn phu của Thi Nhân, do đó tất cả mọi chuyện có liên quan đến y đều có thể có liên hệ đến bí mật «mượn xác hoàn sinh» kia. Bất chợt chàng hỏi:

—Chân cô còn đau không ?

Thạch Tú Vân gật đầu.

Sở Lưu Hương nâng nhẹ bàn chân xinh xắn, lấy ra một chiếc khăn sạch màu ngà, chàng cẩn thận nhẹ nhàng lau sạch vết máu và đất cát trong lòng bàn chân thiếu nữ.

Thân hình Thạch Tú Vân run lên, mặt đỏ như ráng chiều, cô có cảm giác như mình chẳng có chút khí lực, chẳng ngừng đầu lên nổi. Toàn thân cô như đang lên cơn sốt.

Sở Lưu Hương dùng khăn buột vết thương, chợt hỏi:

—Thư thư cô có phải bị Tiết Vũ lường gạt chăng ?

Thạch Tú Vân dường như không còn sức lực để phản kháng, Sở Lưu Hương hỏi gì cô đều trả lời chẳng chút do dự.

Cô nói tuy không rõ ràng mạch lạc, song Sở Lưu Hương cũng hiểu đại khái là thư thư cô mê luyến một người, nhưng người ấy là một kẻ bạc tình, thư thư cô mang nỗi khổ tương tư, triền miên nhập cốt, đến mức ngã bệnh chẳng dứt. Cô chứng kiến sự đau khổ của thư thư trước khi chết, do đó cô nhất quyết phải giết chết gã phụ tình ấy !

Sở Lưu Hương thở dài nói:

—Cô nói không sai, thư thư cô bị kẻ ấy gạt thực tội nghiệp, giá mà dám chết cô ấy ngay thì nhân từ hơn, có điều... làm thế nào cô biết gã ấy là Tiết Vũ ?

Thạch Tú Vân căm tức nói:

—Dĩ nhiên tôi biết chứ.

—Thư thư cô kể lại cho cô nghe sao ?

Thạch Tú Vân rơi lệ đáp:

—Thư... thư thư đối xử với hấn thực quá tốt, đến lúc sắp chết thư thư cũng không chịu tiết lộ tên hấn, nhưng không cần thư thư nói tôi cũng biết.

—Vì sao cô biết ?

—Vì lúc thư thư tôi lâm trọng bệnh, Tiết Vũ thường đến thăm dò, nghe ngóng tin tức, trông bộ dạng thậm thụt là tôi biết hấn chẳng có lòng tốt gì. Tôi biết hấn mong sao thư thư tôi mau chết, để hấn an tâm cùng Thi Nhân thành thân.

Sở Lưu Hương trầm ngâm, lẩm nhẩm:

—Đúng vậy, nếu hấn không có liên hệ gì trong vụ này, tại sao lại quan tâm đến bệnh tình của thư thư cô ?

—Bởi vậy sau khi thư thư chết, tôi quyết định giết hấn trả thù.

Sở Lưu Hương thở ra:

—Bởi vậy cô đến căn nhà ấy tìm hấn.

Thạch Tú Vân đáp:

—Tôi biết hấn thường ghé nơi ấy, nên tôi đến đấy chờ, chờ được hai ngày, quả nhiên hấn lại đến, nhưng...

Cô cúi đầu ủ rũ nói tiếp:

—Nhưng tôi cũng biết mình không thể nào đủ sức giết chết hấn, nên... nên tôi mới...

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

—Thế nên cô mới nghĩ ra cách ấy.

Thạch Tú Vân cúi gằm mặt, giọng nói run run:

—Ngoài cách ấy ra, tôi thực chẳng có cách nào đến gần hấn.

Thân thể xinh đẹp đích thực là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân.

Sở Lưu Hương cười gượng:

—Thế cô không cảm thấy phương pháp này quá mạo hiểm hay sao ?

Thạch Tú Vân càng gục đầu thấp hơn, rơi nước mắt nói:

—Tôi đã tính trước là giết hấn xong, tôi cũng tự sát.

Sở Lưu Hương im lặng giây lát, chợt hỏi:

—Thư thư cô chết nhằm ngày nào ?

—Ngày hai mươi bảy tháng chín, đúng vào đêm trước buổi lập đông, tức đêm trước ngày hôm kia.

—Nếu vậy, hôm nay chắc chưa chôn ?

Thạch Tú Vân lắc đầu:

—Qua ngày hôm sau đã chôn rồi.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

—Tại sao chôn vội thế ?

—Nhị thúc tôi bắt phải chôn sớm, lão nhân gia bảo rằng người đã chết, càng chôn sớm mới yên ổn, «nhập thổ vi an» là thế.

—Nhị thúc của cô lo hậu sự ư ?

—Cha mẹ tôi đã qua đời, nên việc gì cũng do nhị thúc định liệu.

Sở Lưu Hương trầm mặc một lúc:

—Ta muốn... ta muốn đến thăm mộ của thư thư cô.

----o0o----

Gió Thu hiu hắt, thổi hơi lạnh qua một gò đất nằm dưới gốc cây gòn.

Tấm bia đá đơn sơ, chỉ khắc một dòng chữ «Thạch Phụng Vân chi mộ».

Một thiếu niên đeo khăn tang đang phủ phục trước ngôi mộ khóc than thảm thiết.

Từ xa, Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đã nhìn thấy thiếu niên này.

Thạch Tú Vân kinh ngạc nói:

—Kẻ này là ai ? Tại sao đến khóc trước mộ của thư thư tôi ?

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy kỳ lạ:

—Cô không biết y là ai à ?

—Trừ nhị thúc tôi ra, chẳng còn thân nhân nào khác...

Thiếu niên kia chừng như giật mình vì tiếng chân của hai người, vụt nhảy dựng lên dùng tay che mặt, phóng chạy đi như bay.

Thân pháp của y khá mau, xem ra căn cơ khinh công cũng khá.

Tuy nhiên hiếm có ai chạy thoát được trước mặt Sở Lưu Hương. Chàng lắc mình biến đi, đã chặn trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên chưa từng gặp người có thân pháp mau như thế, y hoảng sợ xanh mặt, nghẹn giọng nói:

—Đại nhân làm ơn tha cho tôi, tôi chẳng có làm gì sai trái cả.

Sở Lưu Hương nói:

—Người không làm gì sai, tại sao phải trốn ?

—Tôi.... tôi...

Đột nhiên y đánh một chưởng vào ngực Sở Lưu Hương. Chưởng này xuất ra mau, hẳn là y tập võ căn bản không tệ lắm, tuy nhiên ngoại trừ bàn tay của các thiếu nữ đánh yêu, còn có tay ai đụng vào ngực Sở Lưu Hương được ?

Sở Lưu Hương né sang bên, vung tay chộp lấy cổ tay thiếu niên.

Lúc này Thạch Tú Vân cũng vừa chạy đến, thiếu niên kia thiếu điều muốn chui đầu trốn trong cặp quần, nhưng cô đã nhìn thấy y, vội thất thanh kêu:

—Là người !

----o0o----